

1

Med? ?smeig? žvilgsn? ? raudonmedžio stal?. Mat? didžiul? atstum?, skiriant? nuo žmogaus, kuris dvidešimt met? buvo jos vyras. Pus? gyvenimo. Ji ir Viljamas Henris Taunsendas ?simyl?jo vienas kit? dar mokydami gimnazijoje Serenityje, Piet? Karolinos valstijoje. Susituok? baig? priešpaskutin? koledžo kurs? ne d?l to, kad Med? b?t? pastojusi, kaip atsitiko daugybei jos draugi?, bet tod?l, kad nedelsdami n? sekund?s juodu troško prad?ti bendr? gyvenim?.

Po koledžo Bilas ?temptai mok?si aukštojoje medicinos mokykloje, o Med? susirado darb?. Verslo bakalaur?s žini? ten visai nereik?jo, ji tik registruodavo gaunamus ir siun?iamus dokumentus. Atlyginimas buvo nedidelis, bet gal? su galu jie sudurdavo. O paskui atsitiko džiaugsmingas ?vykis: gim? Taileris – dabar sportiškas, bendrauti m?gstantis šešiolikmetis, v?liau pasaul? išvydo pokštininkas Kailas, dabar keturiolikos, ir netik?ta Dievo dovan?l? Keit?, kuriai k? tik sukako šešeri. Jie gyveno istoriniame Taunsend? šeimos name seniausiam Sereni?io rajone, netoli nuo gimini? ir draug?. J?dviej? aistra gal kiek ir pribl?so, bet apskritai šeima jaut?si laiminga.

Bent jau Med? taip man?. Vien? vakar? pavalg?s Bilas pažvelg? ? j? tolimu, svetimu žvilgsniu ir ramiai paaiškino išein?s gyventi... su dvidešimt ketveri? met? slaugytoja, kuri jau n?š?ia. Jis tikrai nesitik?j?s, jog meil? Medei išbl?s, juo labiau – kad ?simyl?s kit?.

Sužinojusi naujien? Med? nenusimin?, jos neištiko šokas. Ne, nusijuok? n? neabejodama, kad protingas, atidus jos sutuoktinis negal?t? pasielgti taip apgail?tinai. Bet matydama, kad šaltas jo veidas n? kiek nepasikeit?, suprato – Bilas kalba rimt? rim?iausiai. Kaip tik tada, kai j? gyvenimas ?m? tek?ti ramia vaga, visa širdimi mylimas vyras iškeit? j? ? kit?, jaunesn?. Dar labiau ji apstulbo, tiesiog negal?jo patik?ti savo ausimis, kai s?d?dama šalia Bilo išgirdo, kaip šis aiškina vaikams, k? dar?s ir kod?l. Tiesa, nepasak?, kad netrukus jie tur?s dar vien? broliuk? arba sesut?. Med? suglumusi steb?jo, kaip jis išsikrausto.

Vyrui iš?jus Medei teko vienai k?sti Tailerio pyk?io proveržius, anks?iau nepažint? Kailo tyl? ir šird? draskan?i? Keit?s raud?. Ji pati jaut? sielos tuštum?, atrod?, tarsi b?t? suakmen?jusi. Vis d?lto teko švelninti pad?t?, kai vaikai sužinojo apie b?sim? k?dik?. Reik?jo sl?pti nuoskaud?, pykt? – ir vien tam, kad jie jaust? motinos glob? ir nam? ramyb?. Kartais Medei kildavo noras keikti daktar? Fil?, kad šis ramiai, argumentuotai pataria t?vams pirmiausia paisyti atžal? poreiki?. O kada kas nors atsižvelgs ? jos poreikius? – galvojo Med?.

Diena, kai liko viena kaip pirštas – vieniša motina be jokios paspirties, at?jo grei?iau, nei ji tik?josi. Tereik?jo smulkiai išd?styti skyryb? s?lygas dokumente – juodu ant balto parašyti, kad dvidešimt met? trukusi santuoka iširo. Niekas tuose popieriuose n? neužsimin? apie sužlugdytas svajones. Niekam ner?p?jo palikt?j? širdies skausmas. Sudarant dokument? apsiribota keliais klausimais – kas kur gyvens, kam priklausys kuris automobilis, kokia suma bus skiriama vaikams išlaikyti ir kiek turi gauti paliktoji žmona, kol finansiškai atsistos ant koj? arba dar kart? ištek?s.

Med? klaus?si, kaip aistringai jos advokat? kovoja, kad b?t? panaikinta pastaroji s?lyga. Helena Dekatur, kuri Med? ir Bil? pažinojo kone nuo lopšio, buvo aukš?iausios kategorijos skyryb? advokat?, žinoma visoje valstijoje. Be to, viena geriausi? Med?s bi?iuli?. Kai ši pasijuto per daug pavargusi ir nusiminusi, kad gal?t? kovoti už save, tuoj pasirod? Helena, pasirengusi visk? padaryti už draug?. Ji buvo pl?šri blondin? dalykiniu kostium?liu. Med? dar niekada niekam nesijaut? tokia d?kinga.

– Ši moteris jums pad?jo baigti aukšt?j? medicinos mokykl?, – dr?b? Bilui Helena, matyt, pasikliaudama savo patirtimi. – Atsisak? karjeros, kuri gal?jo visai gerai susiklostyti – ir vien tam, kad priži?r?t? namus, pad?t? jums ?sikurti nuosavame kabinete ir ?gauti didesn?s vert?s Piet? Karolinos medik? draugijoje. Profesine reputacija j?s gars?jate ne vien Serenityje – ir tai didžiausias j?s? žmonos nuopelnas, nes ji n?r?si iš kailio, kad taip b?t?. O dabar norite, kad

ieškot?si vietos darbo rinkoje? Ar tikrai manote, kad po penkeri? ar net dešimt met? ji gal?s užtikrinti j?dviej? vaikams tok? gyvenim?, prie kokio jie yra priprat?? – Advokat? ?bed? ? Bil? tok? žvilgsn?, kuris b?t? pribaiig?s kiekvien?. Bet vyro laikysena rod?, kad jis n? kiek nesidomi Mede ir jos ateitimi.

Štai tada Med? ir suprato, kad viskas baigta. Visa kita – ner?peistingai pranešta žinia, kad jis buvo jai neištikimas, išsikraustymas iš nam? – jos ne?tikino, jog santuoka tikrai žlugo. Iki tos akimirkos, kol pamat? abejingas rudas vyro akis, – anks?iau jos buvo tokios šiltos, – širdies gilumoje vis dar tik?jo, kad jis atsipeik?s ir pasakys, jog padar? baisi? klaid?. Iki tos akimirkos ji plauk? pasroviui negal?dama patik?ti, kad tai vyksta iš tikr?j?, jaut?si ?skaudinta, bet tik tiek. Dabar Med? supurt? pyktis – stipresnis, negu kada nors teko patirti. Ji pašoko nuo k?d?s.

– Palaukite, – tar? virpan?iu iš ?niršio balsu. – Išklauskite man?s.

Helena pažvelg? ? j? nustebusi, o Bilas atrod? toks apstulb?s, kad Med? pajuto dar didesn? ryžt? kalb?ti. Jis nesitik?jo, kad ji kovos. Dabar Med? suprato: dvidešimt met? steng?si, kad vyrui b?t? gera, pirmenyb? visada teikdavo jam, o šis padar? išvad?, kad ji iš viso neturi nugarkaulio. Tod?l ir nusprend?, kad gali ramiausiai mesti šeim?, mesti j? ir n? neatsigr?ž?s pasitraukti. Tikriausiai jis dži?gavo nuo tos minut?s, kai ji pasi?l? patiems d?l visko susitarti, užuot leidus kokiam teis?jui nustatyti skyryb? s?lygas.

– Dvidešimt m?s? gyvenimo met? tu sud?jai štai ?ia, – tar? ji, mojuodama skyryb? dokumentu. – Kod?l?

Aišku, atsakym? Med? žinojo. Kaip ir daugeliui vidutinio amžiaus vyr?, Bilui galv? apsuko perpus jaunesn? moteris.

– Kas bus, kai Noryn tau nusibos? – paklaus?. – Ir j? iškeisi ? kit??

– Mede, – griežtai tar? jis ir ?m? tampyti marškini? su siuvin?ta monograma rankoves, žaisti aštuoniolikos karat? aukso s?sagomis, kurias ji buvo jam padovanojusi prieš pusmet?, vestuvi? dvidešimtme?io proga. – Tu nieko nežinai apie mudviej? su Noryn santykius.

Vis d?lto Med? paj?g? išspausti šypsen?.

– Tikrai žinau. Pusamžis vyriškis panor? v?l pasijusti jaunas. Atrodai apgail?tinai. – Atskleidusi savo jausmus Med? pasijuto ramesn? ir atsisuko ? Helen?. – Nebegaliu ?ia s?d?ti. Reikalauk tiek, kiek tau atrodo teisinga. Jis skuba.

Pasitempusi, aukštai išk?lusi galv? Med? iš?jo iš advokat?s kontoros – ? gyvenim?. Po valandos nusimet? megzt? išeigin? kostium?l?, nusiav? aukštakulnius batelius ir apsilvilkusi sportinius marškin?lius bei šortus ?sispyr? ? nudrengtus sportba?ius. Nors ankstyv? ryt? spigino saul?, ji p?s?ia nu?jo vis? myli? iki neken?iamos, prakaitu dvokian?ios sporto sal?s. Šiame pastate, esan?iame šalutin?je gatv?je netoli Didžiosios, kadaise buvo nebrangi? prekii? parduotuv?. Nuo tada, kai pra?jusio amžiaus aštuntajame dešimtmetyje š? nam? nusipirko Deksteris, geltonas linoleumas taip ir liko iš an? laik?, o neaiškios spalvos sienos n? karto nebuvo perdažytos.

Nu?jusi iki miesto centro Med? n? kiek nenusiramino, tod?l prisivert? užlipti ant b?gimo takelio, pasirinko sunkiausi? režim?, nors tokio iki tol nedr?savo nusistatyti, ir prad?jo b?gti. L?k?, kol paskaud? kojas, o veidu iki pat smakro ?m? b?gti prakaitas. Galiausiai jis susimaiš? su ašaromis, kurios, kad ir kaip b?t? apmaudu, sr?te sruvo ir prad?jo graužti akis, o meistro sutvarkyti plaukai sušlapo. Staiga prieš save Med? išvydo rank? idealiai sutvarkytais nagais, kuri sul?tino ?rengin?, o paskui visai išjung?.

– Taip ir man?me, kad tu ?ia, – pasak? Helena. Ji tebevilk?jo tuo pa?iu išeiginiu kostium?liu, av?jo smailiakulniais „Jimmy Choo“ bateliais. Tikriausiai ši moteris – vienintel? Sereni?io gyventoja, ?sigijusi tok? brang? apav?. Šalia jos stovinti Dana Sju Salivan buvo apsilvilkusi beveik ned?v?tais senamadziais marškin?liais ir patogiomis keln?mis, apsiavusi sportba?iais. Ji – prašmatniausio Sereni?io restorano vyriausioji vir?ja ir savinink?. Prašmatniu jis buvo laikomas tod?l, kad ten stalai užtiesiami linin?mis stalties?mis ir servet?l?mis, o valgiaraštyje – ne vien keptos žuvis, daržov?s ir žalumynai. „Naujoji pietietiška Salivan virtuv?“, kaip skelb? paausutas tamsiai žalias užrašas ant fasado, buvo ryžtingas žingsnis tolyn nuo priemies?i? valgykl?, kuri? languose parašyta „Gero apetito“, o viduje stovintys staliukai plastikiniu viršumi puošiami popierin?mis servet?l?mis.

Med? linkstan?iomis kojomis nulipo nuo b?gimo takelio ir nusišluost? vaid? Helenos paduotu rankšluos?iu.

– Kod?l judvi ?ia?

Abi moterys tik užvert? akis.

– Kaip manai kod?l? – l?tai ir meiliai paklaus? Dana Sju. Kaštoniniai jos plaukai buvo susegti ant pakaušio, bet d?l dr?gm?s kelios garbanos išslydo ir susirait?. – At?jome paži?r?ti, gal reikia pagalbos nud?ti tam bjauriam gyvatei, kuris tave pamet?.

– Arba besmegenei vištelei, kuri? jis ketina vesti, – prid?r? Helena. – Nors abejoju, ar b?dama teismo pareig?n? patar?iau žudyti.

Dana Sju kumštel?jo jai ? šon?.

– Tik dabar nesusileisk. Juk sakei – mudvi padarysime *visk?*, kad tik Med? pasijust? geriau.

Med? blankiai nusišypsojo.

– Jums pasisek?, kad mano vaizduot? nesuk?r? žmogžudyst?s iš keršto scenarijaus.

– O k? suk?r?? – pagyv?jo Dana Sju. – Kai aš išspyrčiau iš nam? t? bjauryb? Ron?, nor?jau, kad jis patekt? po traukiniu.

– Nužudyti – per greitas veiksmas, – atsilies? Med?. – Be to, reikia galvoti apie vaikus. Nors Bilas ir niekšas, vis d?lto yra j? t?vas. Kas valand? turiu sau tai priminti, kad susitvardy?iau.

– Laim?, En? pyko ant t?vo lygiai taip pat kaip ir aš, – pasak? Dana Sju. – Man atrodo, puiku tur?ti paaugl? dukter?. Ji kiaurai mat? jo veidmainyst? ir tikriausiai anks?iau už mane suprato, kas dedasi. Stov?jo ant namo laipteli? ir plojo, kai j? iššvilpinau.

– Gerai jau, gerai, – nutrauk? drauges Helena. – Smagu klausytis, kaip judvi lyginate savo patirt?, bet gal keliaukime kur kitur? Mano kostium?lis siaubingai permirks nuo prakaito, jeigu neišeisime ? gryn? or?.

– Argi judviem nereikia ? darb?? – paklaus? Med?.

– Susiveikiau laisv? popiet?, – atsak? Helena. – Jeigu kartais nor?tum pasigerti ar dar ko nors.

– O aš dar dvi valandas galiu nesirodyti restorane, – tar? Dana Sju. Paskui atidžiai pažvelg? ? Med?. – Ar per tiek laiko ?stengtum kaip reikiant pasigerti?

– Kadangi ši? valand? visame Serenityje joks baras neveikia, geriau nesvarstykime, kaip man pasigerti, – pareišk? Med?. – D?koju už supratingum?, bet taip tikriausiai net geriau.

– Pas mane namie galime tuoj pat pasiruošti po „Margarit?“, – pasi?l? Helena.

– Mes visos žinome, kuo aš kart? buvau virtusi po tavo „Margaritos“, – atkirto Med? ir net kr?ptel?jo prisiminusi prieš por? m?nesi? j? surengt? vakaron?, kai papasakojo apie Bilo ketinimus j? palikti. – Ver?iau apsiribosiu dietine kokakola. Reik?s pasiimti iš mokyklos vaikus.

– Ne, nereik?s, – atsilies? Dana Sju. – Tavo mama paims.

Med? net išsižiojo. Kai gim? Taileris, jos mama pasak? du žodžius, kuriuos nuolat pakartodavo: „Vaik? nepriži?rsiu.“ Šiuo klausimu ji buvo nepalenkiama ir kietai laik?si visus šešiolika met?.

– Kaip, po galais, jums pavyko j? prikalbinti? – paklaus? g?r?damasi draug?mis.

– Paaiškinau pad?t?, – g?žtel?jo pe?iais Dana Sju. – Tavo motina – labai protinga moteris. Nesuprantu, kod?l judvi nesutariate.

Med? b?t? paaiškinusi, bet tekt? kalb?ti iki vakaro. O gal net iki savait?s pabaigos. Be to, Dana Sju beveik *visk?* jau gird?jo kone t?kstant? kart?.

– Tai einame pas mane? – paklaus? Helena.

– Taip, bet ne „Margaritos“, – atsak? Med?. – An? kart? sutaisei toki?, kad per dvi dienas vos atsigavau. O rytoj man reikia prad?ti ieškotis darbo.

– Ne, nereikia, – užgin?ijo Helena.

– Tikrai? Gal tu vis d?lto išreikalavai, kad Bilas mane apipilt? pinigais?

– Bus ir tai, – patenkinta nusišypsojo Helena.

Med? atidžiai nužvelg? bi?iules. Jos bus kažk? sugalvojusios – gal?t? lažintis iš pirmojo aliment? ?ekio.

– Klokit *visk?*, – pareikalavo ji.

– Pasikalb?sime pas mane, – pažad?jo Helena.

Med? atsigr?ž? ? Dan? Sju.

– Ar žinai, kas ?ia vyksta?

– Šiek tiek nutuokiu, – atsak? Dana Sju, vos sulaikydama šypsen?.

– Judvi kažk? rezgate, – nusprend? Med?. Ji nežinojo, kaip reaguoti. Tas dvi moteris myl?jo kaip tikras seseris, bet kai jos imdavosi kokio beprotiško sumanymo, visada bent viena iš trijų ?klimpdavo. Med? neabejojo, kad Helena d?l to ir tapo teisininke – žinojo, jog galiausiai joms prireiks gero advokato.

– Bent užsiminkite, – papraš?. – Man reikia nuspr?sti, ar jau eiti sau.

– Nebus joki? užuomin?, – nukirto Helena. – Nusiteik lengviau priimti naujienas.

– Visame pasaulyje n?ra tiek dietin?s kokakolos, kad pasiek?iau tok? lyg?, – atsak? Med?.

Helena šyptel?jo.

– Tada bus „Margarit?“.

– Paruošiau nuostabiausios gvakamol?s, – prid?r? Dana Sju. – Turiu didžiul? pak? tavo m?gstam? kukur?z? trašku?i?, bet ta druska tave kada nors nužudys.

Med? paži?r?jo ? vien? bi?iul?, paskui ? kit? ir atsiduso.

– Kai judvi nežinia k? rezgate man už nugaros, nuojauta kužda, kad vis tiek esu pasmerkta.

„Margarita“ buvo tokia stipri, kad Medei sutrauk? burn?. Jos s?d?jo patogiuose sulankstomuosiuose kr?sluose, pastatytuose m?riniame Helenos namo priebutyje. Kadaisė ši miesto dalis laikyta prašmatnia. Piet? Karolinoje tvyrojo tirštas šiltas r?kas, nors buvo dar tik kovas. Švelnus v?jelis judino puš? virš?nes ir truput? prasklaid? migl?.

Medei kilo didžiulis noras nerti ? turkio m?lynumo Helenos basein?, bet šiaip ne taip susitvard? ir atsilošusi užsimerk?. Pirm? kart? per kelis m?nesius pajuto, kad r?pes?iai tolsta. Ji nieko nesl?p? nuo vaik?, nei sielvarto, nei baim?s – išskyrus pykt?. Iš vis? j?g? steng?si, kad jie laikyt?si tvirtai. Su Helena ir Dana Sju Med? gal?jo b?ti savimi – labai ?skaudinta, neužtikrinta d?l savo ateities beveik išsiskyrusia moterimi.

– Kaip manai, ar jai jau galima pasakyti m?s? sumanym?? – negarsiai paklaus? Dana Sju.

– Dar ne, – atsiliep? Helena. – Tegu pirma pabaigia g?rim?.

– Girdžiu, k? judvi kalbat?s, – ?siterp? Med?. – Dar nemiegu ir nepraradau s?mon?s.

– Tai ver?iau palauksime, – linksmi praneš? Dana Sju. – Dar gvakamol?s?

– Ne, nors tu pranokai pati save, – atsak? Med?. – Ta gvakamol? man net ašaras išspaud?.

Dana Sju suglumo.

– Per aštru? Maniau, tave ištiko dar vienas graudulio priepuolis.

– Nesu linkusi suskysti, – atkirto Med?.

– Tik?jaisi, kad at?jusios ? sporto sal? nepasteb?sime tavo veidu riedan?i? ašar?? – paklaus? Helena.

– Vyliausi, kad palaikysite jas prakaitu.

– Be abejo, kitiems taip ir atrodo?, bet mes iš karto pamat?me, – atsak? Dana Sju. – Man pikta, kad tau tenka lieti ašaras d?l tokio vyro.

– Man taip pat, – atsiliep? Med?.

Dana Sju atidžiai pažvelg? ? j?, tada atsisuko ? Helen?.

– Dabar jau galime pasakyti. Nemanau, kad ji dar labiau apsineš.

– Gerai, – sutiko Helena. – Turime tok? reikal?. Pasakyk, kuo pastaruosius dvidešimt met? mes nuolat sk?sdavom?s?

– Vyrais, – sausai pareišk? Med?.

– O kuo dar? – nekantravo Helena.

– Dr?gnu Piet? Karolinos klimatu?

– Gal gal?tum bent minut? surimt?ti? – atsiduso Helena. – Sporto sale. Kai tik suaugome, nuolat dejuojame d?l tos baisios sal?s.

Med? perv?r? j? triuškinamu žvilgsniu.

– Bet iš to – n? kruopelyt?s naudos. Kai pastar?j? kart? suk?l?me skandal?, Deksteris pasamd? jaunesn?j? Stivens?, kad j? išvalyt?... Vien? kart?. Paskui vis? savait? sporto sal? dvok? chemikalais.

– Kaip tik taip. D?l to mudvi su Dana Sju sugalvojome tok? dalyk?, – tar? Helena ir trokšdama padaryti didesn? ?sp?d? trumpam nutilo. – Norime atidaryti naujut?l? lengvojo kult?rizmo klub? – švar?, jauk?, patraukl? moterims.

– Norime, kad ten jos gal?t? gražinti fig?r?, lepintis ir po sunkios darbo dienos jaukiai pas?d?ti k? nors gurkšnodamos su draug?mis, – prid?r? Dana Sju. – Gal netgi bus atliekamas veido ir k?no masažas.

– Ir norite j? ?kurti Serenityje, kur yra vos penki t?kstan?iai septyni šimtai keturiolika gyventoj?? – paklaus? Med?, n? nesl?pdama skeptiško poži?rio.

– Penkiolika, – patais? j? Dana Sju. – Deizei Mi?el vakar gim? dukryt?. Jeigu neseniai matei Deiz?, tai suprasi, kad ji – geriausia kandidat? lankyti liekninam?j? mankšt?.

Med? dar atidžiau paži?r?jo ? Helen?.

– Tai judvi kalbate rimtai?

– Rimt? rim?iausiai, – patvirtino šioji. – O kaip tau atrodo toks sumanymas?

– Gali kas nors išeiti, – kiek pam?s?iusi ištara? Med?. – Dievas mato, ta sporto sal? šlykšti. Nenuostabu, kad pus? Sereni?io moter? nenori mankštintis. Žinoma, kita pus? neiškopia iš patogi? foteli?, nes prisikemša per daug keptos vištienos.

– D?l to mes si?lysime dar ir kulinarijos pamokas, – karštai atsiliepa? Dana Sju.

– Leiskite sp?ti. Bus „Naujoji pietietiška virtuv?“, – tar? Med?.

– Pietietiška virtuv? – ne vien lydytu sviestu pagardintos pupos ar šparagin?s pupel?s su riebia nugarine, – pareišk? Dana Sju. – Nejaugi aš j?s? nieko neišmokiau?

– Mane išmokei. Kuo aiškiausiai visk? žinau, – užtikrino Med?. – Bet dauguma Sereni?io gyventoj? labiausiai m?gsta bulvi? koš? ir kept? vištien?.

– Ir aš m?gstu, – atsiliepa? Dana Sju. – Bet jeigu viš?iuk? tinkamai iškepsi orkait?je, nieko baisaus neatsitiks.

– Nukrypome nuo temos, – nutrauk? j? Helena. – Palmi? skersgatvyje yra ?perkamas ir m?s? sumanymui ?gyvendinti tinkamas pastatas. Gal?tume iš pat ryto apži?r?ti. Mudviem su Dana Sju jis iškart labai patiko, Mede, bet mums ?domi ir tavo nuomon?.

– Kod?l? Juk neturiu su kuo palyginti. Be to, net nežinau j?s? vizijos. Nebent apytikriai.

– Juk moki nam? paversti jaukiu ir patraukliu, argi ne? – paklaus? Helena. – Iš to Taunsend? šeimos mauzoliejaus padarei širdžiai malon? b?st?.

– Teisingai, – pritar? Dana Sju. – Be to, išmanai apie versl?, nes pad?jai Bilui ?kurti ir išpl?toti sav?j?.

– Aš jam pad?jau beveik prieš dvidešimt met?, – atsak? Med?, sumenkindama an? laik? savo nuopelnus. – Vargu ar esu tikra specialist?. Jeigu imat?s tokio darbo, jums reik?s pasisamdyti konsultant?, sudaryti verslo plan?, apskai?iuoti b?simas išlaidas. Negalima strimgalviais pulti vien d?l to, kad nepatinka Deksterio sal?s kvapas.

– Iš tikr?j? mes visk? galime, – spyr?si Helena. – Susitaupiau užtektinai pinig? pastatui ir ?rangai ?sigyti, dar liks ir pirm?j? met? išlaidoms padengti. Žinoma, galiu prašyti, kad sumažint? mokes?ius, bet dr?stu iš anksto tvirtinti – labai greitai m?s? sumanymas nebebus nuostolingas.

– Aš irgi šiek tiek investuosiu, bet labiausiai pravers patirtis, kuri? esu sukaupusi ruošdama maist? ir pirkdama maisto produktus. Taip gal?sime ?rengti nediduk? kavin? ir imtis kulinarijos pamok?, – prid?r? Dana Sju.

Jos abi ži?r?jo ? Med? ir lauk? atsakymo.

– Ko spoksote? – paklaus? ši susijaudinusi. – Aš ne?gijau jokios patirties ir tikrai neturiu pinig?, kuriais gal??iau paremti keist? judviej? sumanym?.

– Nepriylgstamos savo advokat?s d?ka pinig? turi šiek tiek daugiau, negu ?sivaizduoji, – nusišypsojo Helena. – Bet iš tikr?j? tavo pinig? mums nereikia. B?k ved?ja.

– Aš? – negal?dama patik?ti ištara? Med?. – Tie pratimai man kelia siaub?. Mankštinauosi tik tod?l, kad privalau. – Ji mostel?jo ? celiulito apimtas šlaunis. – Visos matome, kokia iš to nauda.

– K? gi, visiškai aišku, jog esi ideali kandidat? tokiam darbui, nes pluš?si iš peties, – atsak? Helena. – Stengsiesi, kad sal?je prie tav?s prisid?t? panašios moterys.

– N? negalvokite, – papurt? galv? Med?. – Man tai atrodo neteisinga.

– Kod?l? – rimtai paklaus? Dana Sju. – Tau reikia darbo. O mums reikia vadybininko. Viskas kuo puikiausiai sutampa.

– Rodos, judvi surezg?te plan?, kaip mane apsaugoti nuo mirties iš bado, – atsak? Med?.

– Juk jau sakiau, kad nebadausi, – atsiliep? Helena. – Be to, tau lieka namas, už kur? seniausiai sumok?ta. Bilas elg?si labai protingai, kai išd?s?iau kai kuriuos faktus.

Med? atidžiai pažvelg? ? draug?. Retas žmogus Bilui gal?t? k? nors paaiškinti, nes jis neabejoja žin?s visk?. Kai kuriems galvas apsuka medicinos moksl? daktaro laipsnis. O jeigu galvos savaime neapsisuka, padeda susižav?jusios slaugytojos – tokios kaip Noryn.

– Kokius faktus? – paklaus? Med?.

– Koki? ?tak? art?janti t?vyst? ir gyvenimas su neištek?jusia slaugytoja gali padaryti jo darbo apim?iai šiame konservatyviame, šeim? gerbian?iame Sereni?io mieste, – negailestingai atsak? Helena. – Ne visi nor?s brangiuosius savo vaiku?ius vesti pas pediatr?, kuris nedviprasmiškai parod? netur?s joki? skrupul?.

– Šantažavai j?? – Med? n? pati nesuprato, ar tuo pasibais?jo, ar susižav?jo.

– Man labiau patikt? galvoti, – g?žtel?jo pe?iais Helena, – kad stengiausi ?rodyti, kaip pasikeis jo šalinink? ir priešinink? santykis. Kol kas m?s? žmon?s nelink? palaikyti kuri? nors pus?, bet pad?tis per sekund? gali pasikeisti.

– Stebiuosi, kad jo advokatas nieko nesi?m?, – tar? Med?.

– Stebiesi, nes nežinai visko, k? šaunioji tavo advokat? iššniukštin?jo prieš ?žengdama ? kabinet?, – atsak? Helena.

– K?? – v?l paklaus? Med?.

– Bilo kabineto slaugytoja kadais palaik? santykius su jo advokatu. Tomas Petersonas pagr?stai nor?jo, kad teismo s?lygos Bil? priblokšt?.

– Argi tai etiška? – paklaus? Med?. – Nejaugi jis negal?jo atsisakyti Bilo bylos ar šiaip k? nors sugalvoti?

– Nor?jo atsisakyti, bet Bilas primygtinai ?si?l?. Tomas papasakojo, kas buvo tarp j?dviej? su Noryn, bet jis vis tiek neatlyžo. Man?: jeigu Tomas su ja myl?josi, geriau supras ir jo troškim? kurti ateit? su šia moterimi. Kaip matai, buv?s tavo vyras ni?nieko neišmano apie žmoni? prigimt?.

– O tu pasinaudojai tais šurum burum, kad išpl?štum tiek pinig?, kiek Med? nusipeln?, – žav?damasi tar? Dana Sju.

– Pasinaudojau, – patenkinta savimi pareišk? Helena. – Jei b?tume bylin?j?si teisme, gal b??iau pasirinkusi kitoki? taktik?, bet Bilui baisiai r?p?jo tapti teis?tu naujagimio t?vu prieš išdži?stant rašalui ant jo gimimo liudijimo. Mede, l?kdama pro duris tu j am tai priminei. Bilas iš tikr?j? skub?jo. Žinoma, ne aukso kasyklos, – nenuleisdama nuo Med?s aki? prid?r? Helena, – bet kol kas tau nereik?s sukti galvos d?l pinig?.

– Man vis tiek atrodo, kad turiu ieškotis rimto darbo, – atsiliep? Med?. – Kad ir kiek laiko gausiu alimentus, kada nors tam ateis galas. Vargu ar daug uždirbsiu, bent jau iš pradži?.

– Kaip tik d?l to privalai priimti m?s? si?lym?, – tar? Dana Sju. – Sveikatingumo klubas taps aukso kasykla, o tu b?si visateis? partner?. Ir visk? gausi mainais už tai, kad kartais pab?giosi. Gražu ir teisinga.

– Nesuprantu, kas judviem iš to, – atsak? Med?. – Helena, tu vis? laik? b?ni ?arlstone. Ten tiek daug sporto sali?, kad tikrai gali išsirinkti tinkam?, jei nepatinka Deksterio. O tu, Dana Sju, gali rengti kulinarijos pamokas restorane. Tam nereikia mineralinio vandens baro.

– Mes galvojame apie bendruomen?, – pareišk? Dana Sju. – Miestui reikia, kad tuo kažkas pasir?pint?.

– Netikiu, – atsiliep? Med?. – Viskas d?l man?s. Judviem aš keliu gailest?.

– Tikrai ne, – atsak? Helena. – Tu gyvensi kuo puikiausiai.

– Tada yra dar kažkas, ko man nepasakojate, – spyr?si Med?. – Negi vien? graž? ryt? pabudote ir nusprend?te atidaryti sveikatingumo klub?, netgi negalvodamos susimažinti mokes?i?? Helena truput? padvejojo, paskui prisipažino:

– K? gi, teisyb? tokia: man reikia vietos, kur po darbo gal??iau atsikratyti streso. Gydytojas susir?pino d?l mano kraujosp?džio. Kategoriškai atsisakiau saujomis ryti tabletes, juk aš dar jauna.

Jis pasak?, kad po trijų mėnesių žinoma, ar man padeda tinkama dieta ir mankšta. Stengiuosi imti mažiau byl? ?arlstone, todėl SPA klubo paslaug? man reikia ?ia pat, Serenityje.

Med? sunerimusi pažvelg? ? draug?. Jeigu Helena mažina veiklos apimt?, matyt, gydytojas pasak?, kad rizikuoja sveikata.

– Jeigu tavo kraujosp?dis toks aukštas, kod?l nieko nesakei? Žinoma, aš nesistebiu, juk tu visa galva pasin?rusi ? darb?.

– Nieko nesakiau, nes tau ir taip užteko r?pes?i?, – atsak? Helena. – Kaip nors susitvarkysiu.

– Atidarydama nuosav? sporto sal?, – nusisteb?jo Med?. – Ar naujas rizikingas verslas neprid?s streso?

– Ne, jeigu jam vadovausi *tu*, – atsiliep? Helena. – Man regis, jeigu dirbsime kartu, visoms bus smagiau.

Nors ir nelabai tik?dama, kad bus smagu, Med? atsigr?ž? ? Dan? Sju.

– O tu? Kod?l nori prad?ti nauj? versl?? Argi neužtenka restorano?

– Pinig?, be abejo, pakanka, – atsak? Dana Sju. – Bet vis? miel? dienei? sukiojuosi apie valgius. Jau kelis svarus priaugau. Juk žinai mano šeimos istorij?. Kone visi sirgo cukralige, užtat turiu pasir?pinti, kad nesustor??iau. Valgyti nenustosiu, bet kalorijas deginsiu.

– Kaip matai, mudvi abi turime priežas?i? imtis naujojo verslo, – tar? Helena. – Klausyk, Mede, t? pastat? rytoj apži?r?k. Tau nereikia apsispr?sti nei š?vakar, nei rytoj. Tur?si laiko visk? gerai apm?styti, juk esi tokia atsargi.

– Aš *nesu* atsargi, – ?sižeidusi užgin?ijo Med?. Kadaise ji labiausiai iš j? vis? mėgo rizikuoti. Dabar draug?s si?lo tai, kas tur?t? b?ti smagu, tik reikia išdr?sti. Ar ji jau prarado t? geb?jim?? Sprendžiant iš bi?iuli? veid? – taip.

– Oi, k? tu! Prieš užsisakydama priešpie?ius ?vertini pranašumus ir tr?kumus, suskai?iuoji kalorijas, – atkirto Dana Sju. – Bet mes vis tiek tave mylime.

– Tod?l ir nenorime imtis šio reikalo be tav?s, – prid?r? Helena. – Nors *iš tikr?j?* rizikuotume savo sveikata.

Med? paži?r?jo ? vien?, paskui ? kit?.

– Tik nereikia man?s spausti, – sausai pabr?ž? ji.

– Žinoma, ne, – patikino j? Helena. – Mane domina karjera. O gydytojas sak?, kad šiais laikais yra ?vairi? kraujosp?d? reguliuojan?i? vaist?.

– Aš jau turiu versl?, – prid?r? Dana Sju. – O d?l mano svorio – gal?tume por? kart? per savait? drauge pasivaikš?ioti. – Ji sunkiai atsiduso.

– Kad ir kiek judvi ?ia priešnek?jote, ne?tikinote, kad ?ia ne labdara, – pakartojo savo mint? Med?. – Pasirinkote baisiai ?tartin? laik?.

– B?t? labdara, jei nežinotume, kad dirbsi atsiraitojusi rankoves, – tar? Helena. – Tai tu su mumis ar ne?

Med? truput? dvejojo.

– Apži?r?siu pastat?, – pagaliau nusileido. – Bet daugiau nieko nežadu.

Helena žvilgtel?jo ? Dan? Sju.

– Jei b?tume palaukusios, kol išgers antr? „Margarit“, ji b?t? atsakiusi „taip“, – apsimetusi, kad nusivyl?, pareišk? Helena.

– Jeigu b??iau išg?rusi dvi, – nusijuok? Med?, – paskui nieko neprisimin?iau ir nesilaiky?iau pažad?.

– Ji sako ties?, – sutiko Dana Sju. – Džiaukim?s, kad bent ištar? „galb?t“.

– Ar aš judviem sakiau, kad džiaugiuosi, jog esate mano draug?s? – paklaus? Med? ir ?m? ašaroti.

– Oi oi, v?l prasideda, – atsistodama tar? Dana Sju. – Man reikia ? darb?, kol visos neprad?jome žliumbti.

– Aš niekada nežliumbiu, – pareišk? Helena.

Dana Sju tik krenkstel?jo.

– Ir neprad?k. Med? tau nenusileis, tada n? pa?ios nepasteb?site, kaip visas Serenitis patvins, o judvi iš ryto atrodysite it sudužusio laivo nuolaužos. Mede, ar parvežti tave namo?

- Eisiu p?sia, – papurt? galv? Med?. – Tur?siu prog? šiek tiek pam?styti.
- Ir išsiblaivyti prieš susitikdama su motina, – pasišaip? Helena.
- Tai irgi svarbu, – sutiko Med?.

Ta?iau labiausiai reik?jo laiko ?sis?moninti fakt?, jog net blogiausiomis dienomis gali remtis ? bi?iuoles, o šios suteikia vilties, kad ateitis nebus tokia ni?ri, koki? ji ?sivaizduoja.